

Noves maneres de dir hola

Tot i la distància de seguretat sanitària, mirem-nos com si volguéssim treure l'ànima pels ulls

Foto: Ioana Cristiana

Recordo que quan vaig viure a Austràlia una de les primeres coses que em va sorprendre va ser com la gent se saludava. Gairebé mai s'acostaven massa, l'un de l'altre, i deien *hello* o *g'day*. i alguns cops ho acompanyaven amb un petit gest de la mà, però no sempre. A mi, com a mediterrani que soc, allò em semblava trist, poc afable, mancat de caliu perquè contrastava brutalment amb la nostra manera tradicional de saludar-nos. Infinitat de vegades, quan visito les escoles on els alumnes han llegit els meus llibres, el primer que faig és petonejar-me amb les mestres que em reben, perquè fins avui aquesta ha estat la nostra manera de dir-nos hola. Sovint observem la conversa entre dos homes grans que, mentre parlen, planten una mà a l'espatlla o a la cuixa de l'interlocutor, perquè els del migjorn europeu sempre hem cregut en l'expressió del tacte.

Ara, però, en temps crítics d'epidèmia, aquesta manera de fer ha canviat de manera radical. I no només això, sembla lògic intuir que la nostra pràctica ancestral de tocar-nos de seguida per establir comunicació quedarà vetada durant molt de temps. Què hem de fer doncs a partir d'aquest moment per saludar-nos? Em resisteixo a acceptar que la millor solució és la que aquests dies practiquen alguns, amb bona fe però desorientats: el copet de colze contra colze. És un gest que em fa pensar en els veterans de la Primera Guerra Mundial que, havent perdut l'avantbraç, no els quedava altre remei que utilitzar aquesta manera d'invàlid.

Una de les coses que impressiona quan vas al Marroc és observar com la gent et mira. No són esguards fugaços sinó que amb els ulls sembla que se't vulguin ficar a dins, i això ho comparteixen tant els homes com les dones. Per aquí anem bé, em dic. La primera cosa que suggereixo: tot i la distància de seguretat sanitària, mirem-nos de fit a fit, mirem-nos com si volguéssim treure l'ànima pels ulls, lentament i directa. Però encara em falta algun valor, perquè al capdavant els gestos són importants. I aquí em giro cap a l'Índia i el seu famós *namasté* o *namaskar*. Deixaré de banda els significats més espirituals i religiosos de la salutació i em concentraré en el gest. Les dues mans s'uneixen davant del pit, els palmells es toquen, i ho acompanyen d'una petita inclinació amb el cap. Aquesta unió de les mans, segons diuen, és per integrar la dualitat existent en la persona: ens presentem davant de l'altre com una unitat integrada, amb l'esquerra i la dreta, amb el cap i el cor, amb el neguit i l'assossec... Això també m'agrada, m'agrada molt.

Convinc amb els més escèptics que els orientalismes no sempre ens fan profit i correm el risc de convertir-los en una mera pantomima. Però vet aquí el que us proposo, mentre esperem amb anhel el dolç moment en què podrem tornar-nos a fondre en una llarguíssima abraçada i ens menjarem a petons: una bona mirada, profunda i intensa, sense presses, i després les dues mans planes de la mateixa persona que es troben i s'ajunten, el cap que s'acota lleugerament, i tot això ho acompanyem amb el nostre etern "hola".